

Csontos János:

Epilógus

Arany János (1817 – 1882)

Az életet majd megjárom,
Nyakamban a nikkal járom,
Magam vettem:
Szántok-vetek rendületlen.

Látok sok kevély limuzint,
Szállítanak tantit, kuzint,
Telik bőven:
Adóforint a szütyőben.

Nem törődnek fess utassal;
Sok baromfi teli kassal:
Kodácsolnak,
Mintha volna fényes holnap.

Sem császárral, sem csiszárral
Nem próbálkoztam a sármmal,
Nem tököltem:
Gyürkőztem és betöröltem.

Habár az útfélen itt-ott
Vadvirágot én, a bigott
Le nem szedtem:
Továbbhajtottam meredten.

Az életet, lám, megjárom,
Még mindig a rajtot várom:
Lóporfüstöt:
Lőne ki a kénes ördög.

Címmel nem kompromittáltak,
Éltem, mint egy szabad állat,
S ha kiváltam:
Nem feledtem suta vágyam.

Akik nagyképűnek vélnek,
Előítélettel élnek:
Mi az ének,
Ha nem zenghet irigyének?

Bár a kétely furcsa holmi,
Nem enged mélyre hatolni:
Pályám bére
Mindig elfogy elsejére.

Milyen fennkölt kín a munka!
Ordít, ha az ember unta:
Rí a penzum;
Romokban az epicentrum.

Az étellel jegyben jártam,
Hűségére hittel vártam,
Mégis megcsalt:
Nem kántált, csak ásatag dalt.

Egy kis független nyugalmat,
Hová Isten elhatolhat,
Kérvényeztem:
Nem volt partner mégsem ebben.

Plazmatévét, sört és csipszet,

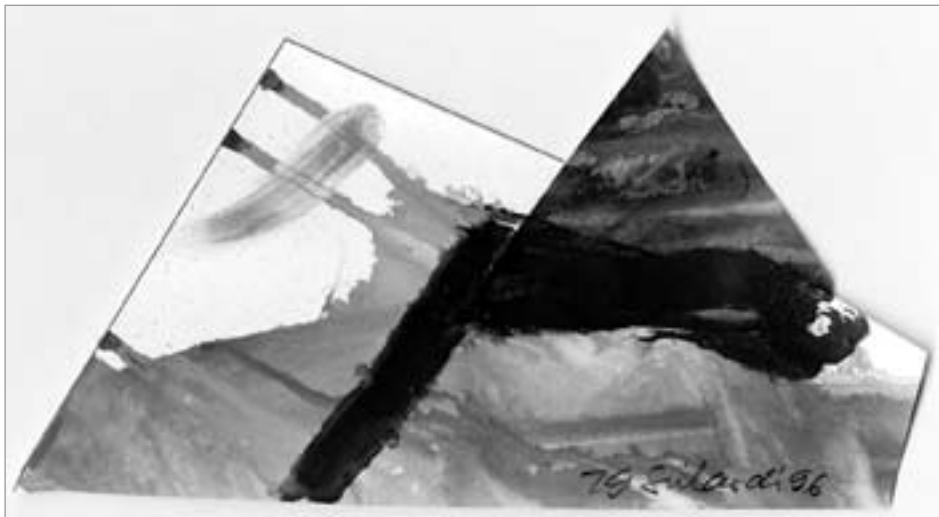
Ne fájjanak úgy az íkszek:
Szalutálják
Ha becsönget, a kaszásnak.
Fájdalommentes vénséget,
Elég, ha a lélek éget...
Örök kincset
Ne kínálja a szenilisnek.

Most, hogy élni azért könnyebb,
Cimborája a gyönyörnek,
Mit csináljak:
Bár a módi ezt diktálná,
Mért riszáljak a halálnak?

Négysoros

Pilinszky János (1921 – 1981)

Alvóváros az éber utak mentén.
Médiaszószban úszó kép-jelek.
Égve hagyta a fejedben a lámpát.
Ma fejtik bérédet.

Szilárdi Béla
Piramis